

รักวุ่นๆ แสบซ่าส์ของนายกำลังรักลูกพี่ลูกน้องสาวสุดน่ารักของเธอ
ก็จะมีชายอื่นเข้ามาแย่งชิงรักเธอหรือไม่?

ยัย
เวอร์จิ้น
ปิ้งรัก
นัก
เพลย์บอย

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ห้องสมุดพระนครเหนือ

503000757

แปลบทปีเตอร์ : เขียน
twinyoume : ภาพ

7

1

จุดเริ่มต้นความวายป่วง

ในชื่อริบบิ้น...

ใครๆ ก็ท้าวฉันเป็นสาวน้อยไร้เดียงสา อินโนเซนต์ แถมยังซื่อป้อ อีกต่างหาก ฉันเรียนโรงเรียนหญิงล้วนมาตลอด มีพี่เป็นผู้หญิง และฉันก็ไม่เคยข้องเกี่ยวกับผู้ชาย ไม่รู้ว่าการอยู่ร่วมกับพวกผู้ชายต้องทำตัวยังไง ต้องมีจริตอะไรประมาณไหน แล้วการมีแฟนเป็นเรื่องสนุกสุดหรรษาแบบที่ใครๆ บอกว่ากินไว้หรือเปล่า

ในนี้ฉันก็เลยลบคำสบประมาทด้วยการออกมาเที่ยวผับกับเหล่าเพื่อนสาวตัวจิ๊ดชะเลย ทุกคนบนโลกใบนี้จะได้รู้กันสักทีว่าริบบิ้นคนนี้เป็นสาวแล้ว อายุสิบแปดแล้วด้วย ไม่ได้เป็นเด็กน้อยในอ้อมอกอ้อมใจคุณแม่อีกต่อไปแล้วนะคะ

พลัด!

โครมมม

“เฮ้! ทำอะไรของเธอเนี่ย”

หวิวแล้ว ในผับนี้มันมืดเกินไป ฉันมองแทบไม่เห็นอะไรสักอย่าง

ก็เลยสะดุดผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังนั่งยองๆ ก้มหน้าก้มตาทำอะไรอยู่ทีพื้นก็
ไม่รู้ ดินะที่หน้าไม่ว่า แต่กระเป๋าค้นคว้าเทกระจาดลงไปบนพื้นเรียบร้อย
แล้วจ้า

"อะ...ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ" ฉันรีบเอ่ยปากขอโทษเขาแต่ก็อดบ่น
ไม่ได้ "แล้วนายมานั่งทำอะไรบนพื้นล่ะ แก้อ้อไม่มีนั่งหรอ"

"ฉันหาของอยู่นะสิ" เขาตอบอย่างหงุดหงิดพลางใช้แสงไฟฉายจาก
มือถือสอดไปที่พื้นเพื่อหาอะไรบางอย่าง "แล้วนี่เธอก็ค้นหาของอะไรก็ไม่รู้
ตกเต็มพื้นไปหมด ยิ่งทำให้ฉันหายากไปอีกใหญ่"

"ก็ขอโทษแล้วไง เดี่ยวฉันจะรีบเก็บของของฉันให้ล่ะ"

"ไม่เป็นไร ฉันเจอแล้ว" เขาหยิบอะไรบางอย่างบนพื้นใส่กลับเข้าไป
ในกระเป๋ากางเกง แล้วส่องไฟมาตรงกองข้าวของของฉันที่ยังคงนอนแอ้งแม้ง
อยู่ตรงนั้น "รีบเก็บของเธอซะสิ เดียวก็มีคนเดินมาเหยียบหรอ"

"อ่า...อ้อ โอเค ขอบคุณนะ"

อยู่ดีๆ ก็มีน้ำใจแฮะ แต่ก็ดี เพราะโทรศัพท์มือถือฉันตกพื้นไปไหนแล้ว
ไม่รู้ อ๊ะ นั่นไง! ดินะไม่มีใครมาขโมยไป ของอย่างอื่นอีกล่ะ มีอะไรหายบ้าง
หรือเปล่าเนี่ย กระเป๋าสตางค์ ลิปมัน แป้งพัฟ โอเค อยู่ครบ...เอ๊ะ! กุญแจรถ
ด้วย อยู่ไหนกันนะ อ้อ...อยู่ตรงนั้นแหละ กระเด็นไปซะไกลเลย ดินะที่ยัง
หาเจอ ไม่จันทรีเรนมาฉันแน่ๆ

"เสร็จยัง ฉันเมื่อยแล้ว" เขาเร่ง

"ได้ครบแล้ว ขอบคุณนะ" ฉันรีบรูดซิปปกระเป๋าทันที ก่อนจะลุกขึ้น
แล้วก้มหน้าก้มตาจัดกระป๋องให้เรียบร้อย เมื่อก็ก่เลอนั่งแหกแข้งแหกขา
หรือเปล่าเนี่ย ขอบลิ้มตัวทุกทีเลย "เออเนี่ย..."

ว่าจะถามชื่อแซ่เอาไว้สักหน่อย แต่หมอนั่นเป็นนินจาหรือไงก็ไม่รู้
พอเสร็จธุระแล้วก็วาร์ปหายไปเลย เฮอะ! จันทรีช่างเถอะ ไม่มีเรื่องมีราวก็ดีแล้ว
แดนซ์กับเพื่อนต่อดีกว่า...

12.55 AM

อึ้ย...ผลอแป็บเดียว เพิ่งได้ฤกษ์ยกนาฬิกาขึ้นมาดูเวลา นี่มันจะตีหนึ่ง

แล้วอะ แคนธีเพลินจนลืมหูลืมตา ต้องรีบเผ่นกลับบ้านก่อน ไม่งั้นพี่เรนโบว์
ก็จับไปขังที่สวนสนตึกของฉันได้คำเปิดเบ๊งแน่ ก็เพราะฉันยืมรถบีเอ็มสุดหรู
ของนางมาใช้นะสิ เอ๊ย! ไม่ใช่! มันเป็นเรื่องที่พี่เรนโบว์ยืมญาติมาอีกที่ต่างหาก
ฉันต้องรีบเฝ้ากลับไปคืน ไม่งั้นโดนด่าและแหงๆ

แต่เดี๋ยวก่อนนะ แล้วทำไมรถมันมาจอดอยู่หน้าร้านได้ละเนี่ย ฉัน
จำได้ว่าจอดไว้ฝั่งตรงข้ามนี่หว่า มันมีออฟชั่นพิเศษที่หาได้เองอะ!
หรือจะเป็นรถผีสิง? น่ากลัวอะ ท่าทางจะไม่ดีละ คนยิ่งกลัวๆ ผีอยู่ด้วย
รีบกลับดีกว่า

อา...บรรยากาศในรถวังเวงขอบกล เปิดเพลงฟังหน่อยละกันจะได้
ไม่เจิบเหงา แต่พอเอื้อมมือไปเปิดซีดีที่ยังคาอยู่ในเครื่อง เสียงเพลงของ
วงไรโคก็ดังกระหึ่มออกมาดังลั่น

แหม...คุณพี่สาว ไม่ค่อยจะเห่อเลยนะ แฟนตัวเองก็เป็นพี่ชายของไอศ
วงไรโค เธอหน้ากันอยู่ทุกวันๆ ไม่รู้จักเบื้อขึ้นหน้ากันบ้างหรือไงก็ไม่รู้

เอ้อ...วันนี้อัดติดเป็นบ้า ขนาดว่าใกล้จะตีหนึ่งแล้วนะ สงสัยคนอื่น
คงเริ่มทยอยกันกลับบ้านเหมือนกันนั่นแหละ แต่ให้นั่งรอไฟแดงเฉยๆ ก็น่าเบื่อ
รู้สึกว่างเปล่าไม่มีอะไรทำ ขอคันรถเล่นๆ หน่อยแล้วกันนะ แต่ในรถนี่เหมือน
กลืนบุรี่ระมัด หวังว่าคงไม่ใช่พี่สาวฉันหรือคนกะที่สูบ

พอเปิดเกะหน้ารถออกดูก็ค่อยโล่งใจหน่อยที่ในนี้ไม่มีนุหรี่
แต่เดี๋ยวนะ! นี่มันอะไรกันนะ กล้องสีแดงๆ กลิ่นสตรอเบอรี่ ยี่ห้อ
DUREX ข้างหน้าเขียนไว้ชัดเจนว่าถุงยางอนามัย!

อืมมันของพี่สาวฉันหรือ O_o
ยัยนั้บพกของแบบนี้ไว้ทำไมกันนะ หรือว่า...ไม่ๆๆ ไม่หรือกั้ง อาจจะ
เป็นของอีตาบดินทร์ เจ้าของรถคันนี้ก็ได้ ไว้ค่อยแอบๆ ไปหลอกถามดีกว่า
ว่าเธอเนี่ยยันกับพี่อาคิระไปถึงไหนต่อไหนกันแล้ว

ภ~ภ ภ~ภ

จู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือของฉันก็ดังขึ้น ใครมันโทรมาป่านนี้พะ จันเอา
กลัวจะยุ่งซุกไว้ตรงช่องข้างประตูนี้ก่อนแล้วกัน ส่วนมืออีกข้างก็เอื้อม
ไปจับโทรศัพท์ในกระเป๋าสะพายขึ้นมาดู

พระเจ้าช่วย! ผีหลอก ผีหลอกหนูวาวว

หน้าจอโทรศัพท์อันนิ่งสงบมากๆ ไม่มีสัญญาณอะไรหรือมนุษย์คนไหน
โทรเข้าเลยสักนิด แล้วเสียงโทรศัพท์ที่นั่นมันมาจากไหน...จากไหนเนี่ย

บรีอัส! ไฟเขียวพอดี รีบวิ่งกลับบ้านก่อนแล้วกัน อย่ามาหลอกหลอน
กันเล่นนะมีจำ นะโมพุทธังโม ขอความกรุณาไปเกิดใหม่เถอะ อย่ามายุ่ง
กับฉันเลย ส่วนบุญเบญจะไรไม่มีอุทิศให้หรอก ในร่างฉันมีแต่บาป บาป
ล้วนๆ...

ภ~ภ ภ~ภ

ยัง ยังอีก! ผีโทรศัพท์หลอกฉันได้ไง นี่ก็ไม่เคยไปพูดทำทายเป็นไร
ว่าอยากพบอยากเจอกันเล่นนะ อย่ามายุ่งเกี่ยวกับและกันได้มัย ต่างคน แอ้ย
ต่างผีต่างอยู่กันไปสิ ชิวๆ

แต่เอ๊ะ!! ตรงนั้นนะ มีแสงส่องสว่างวาบๆ มาจากใต้เบาะรถด้วย
เสียงมันดังมาจากตรงนั้นะเอง เอ้อ~ ค่อยยังชั่ว มีโทรศัพท์ของใครก็ไม่รู้
ตกอยู่ตรงนี้ด้วย แต่ไม่ใช่โทรศัพท์รุ่นที่พี่เรนใช้แะะ สงสัยจะเป็นของ
อิตาบินทรอีกละมัง...

ฉันรีบชะลอรถแล้วก็ลงไปหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา ก่อนจะกดรับสายแล้ว
กรอกเสียงลงไป

"ฮัลโล"

[เฮ้! เธอหยุดรถเดี๋ยวนี้นะ ยัยหวัชโมย]

เสียงผู้ชายจากปลายสายตวาดมาอย่างโกรธจัด แถมยังมาด่าฉันจอตๆ
หน้าตาเฉย อะไรกันเนี่ย!

"หา? ว่าไงนะ ไครหวัชโมยอะไร"

[ยังมาทำไม่รู้ไม่ชี้อีก เธอหวัชโมยรถฉันไปได้อย่างไร ฉันเพิ่งถอยมาได้ไม่กี่วัน
เองนะ จอดเดี๋ยวนี้นี้]

"ไม่จริง ฉันไม่ได้หวัชโมย นี่มันรถญาติฉัน"

ถึงจะงงจนจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็ยังไม่ยอมจอดตรงๆ หรอก
มิจฉัพหรือเปล่าก็ไม่รู้ ไอ้พวกที่ชอบหลอกให้ผู้หญิงลงจากรถแล้วล่อวง
ไปทำมิดีมิร้ายนะ ถึงจะดูโง่ๆ แต่ฉันก็ตามทันทุกข่าวสรวนนะ

สามารถยืมและติดตามหนังสือใหม่ได้ที่ ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ Walai Autolib

<https://lib.rmutp.ac.th/bibitem?bibid=b00109953>

ยัยเวอร์จินบ๊ิงรักนักเพลย์บอย / แสตมป์เบอร์.
แสตมป์เบอร์.

My list ♥

Subject

[นวนิยาย](#)
[นวนิยายรัก](#)
[นวนิยายไทย](#)

Details

Published กรุงเทพมหานคร : แฉกใส, [2567].
Edition พิมพ์ครั้งที่ 1.
Detail 187 หน้า ; 21 ซม.
ISBN 9786160630233

0 8 0

MARC

Export

Save

Share